

KIS BRUTÁLIÁK

Tudja, nem tudom, mért az jut eszembe elsőre mindig, hogy *nutriakolbász*. Tényleg nem tudom. Meg mért az, hogy *háromszor is piros a vágóhídi hajnal*. Talán a cseppkövünk, vagyishát a szennyvíz miatt. A múltam végett? De annak a nagy, erős asszonynak ott fönt, annak nem így udvarolok. Annak szebben mondom és válogatva. El-elmondom neki az életemet. Ilyen reménytelen-szerelmes-féle vagyok bele. Egyoldalú viszonyú.

Elég ismert asszony máskülönben, rálátni mindenhol. Lejöhet velem szénért, ha akar. Mindig ilyenkor megyek le, délután, mikor fenőkék az ég, mint akin átmegy a gőzborotva, ha például egy makacsabb fejhúson átmegy, olyanformán. Veszem a baltát, a vedert; a szívlapátot, mittudomén. Nem épp a szennyvíz miatt megyek, ha érti, csak azon át. Azon át vezet az út a szénhez. Vagyishogy a pincébe. Lejöhet, úgyse látott még fecskepatkányt.

Úgy higgye el, nekem régóta nem testem az élet egyáltalán, hanem legföljebb a ruházatom, sapka, cérnapulóver, lánckesztyű, kötöttkabát. Emlékeimben azbesztkötény. Mielőtt meghalok, szeretném látni a tengert és a nyugati életformát. Eredetiben hamburgerozni, az volna jó, és egy kevés diznilandi társasút. Egyszer-kétszer jó volt veszélyesen élni. Hattyút sütni Kelet-Leipzigben, anno. Kifogtuk drótos virslivel és rá a tűzre, egyenest. Pattogott, sírt mint a vatta. Csak úgy jöttek ránk a rendőrök, jöttek mint az égő szögek, ha érti. Nem témáztak a bruderzaftal, a biztos.

Első feleségnek ott volt a Hédi, ezt ennek az asszonynak is bevallottam. Nem volt szép, de olyan kemény nevetése volt, mint az amalgám. És hozzá térdig érő fekete haja. Bitang és erős, mint a mozdonyok, mint ötven telén a bőrkabátom. Konyhalány volt a Serneválnál, kalanderes főzőedény-mosogató. Annak aztán nem kellett asszonyszatyor, vagy mindenféle titokzseb a kabát alá. Az csak ebben a hajában hozott haza minden szajrét, a különféle illatokat. Álltunk összeborulva a konyhaasztal fölött, nem beszéltünk, nem terítettünk kettőre. Csak belefűrtam a fejem, és vacsoráztam. Jószerivel a haja hiányzik egyedül, ez a drótozott, fekete meleg. Később lett egy babája, rendőr foglalkozású. Hát jó, mert én vertem. Ha az ütlegelés verés. Hát verés, mondja, aranyos, magának az odasózás verés, kérdeztem egy tiszta, szép estén attól az asszonytól odafönt, persze hiába.

Húsz év elteltével azt mondta a Hédi, hogy játsszunk gólyást. Mi az anyádvalagát gólyást? Nőjön csőröm? Egyek békát? Költsek? Álljak tán féllábra, he? Nem, azt mondja. Költözz el! És már nyomult is be neki az a privátim rendőre, azzal dobott ki. Oké, oké, adják rátok sírva a fehér inget. És lakkbőrönd és távozás.

Sokat álmodom, hogy mint a gyöngyverejték, fut a Szabó Ervin könyvtár előtt. Úgy volt az, hogy nadrágszoknyákat hordott a meneküléshöz. Hogy könnyebben ki tudjon lépni az ablakon. Megmondta, hogy pizstrángmérgezésben akarna meghalni. Egy gyors, ezüst halálban, mikor csobognak a hegyi patakok, és harapni lehet a fenyőfát. És nem is a vasalótól. Mert egyszer belevasaltam az arcába egy olyan hajót. Nem volt szép. Legalább ne arcra menjél, ezt kiabálta sokszor. Nem volt szép.

Megmondom, az is sokat jut eszembe, hogy *fejhús*. Olyanformán, hogy a fejhús piros pilótasapka, amivel elröpülök. Meg a lólángolt. Nem vette még észre, hogy a szavakon úgyszólván el lehet gondolkodni? Ha lejön velem, meglátja milyen egy Práter utcai cseppkőbarlang. Bányám, testmozgásom és vágóhidam, vastag, pirosszar szennyvíz alatt a szén.

Tisztább, mint a fönti levegő, úgy higgye el. Nem mintha túl sokat témáznák az egészségen, gondolhatja. Beszívom és megvan, akármilyen. De azért az a jéghús ott lenn megigéz. Voltam

hűtőkocsikísérő, tapasztalatból tudom. Jól elszórakoztunk ottan, be-bezártuk egymást kicseszésből. Egyszer pont engem. Nem eresztetek ki? Jól van, várjatok csak. Volt nálam egy Népszabadság, gyufa, meggyújtottam, melegedtem a sertések között. Lángot fogott a faggyas sapkám, úgyhogy majdnem komoly baj lett, de csak kidobtak. Ha Népsportot veszek reggel, semmi baj. Így meg kidobtak. Vigyázzon, csúszik a lépcső. Na, olyanok vagyunk most, mint az Ammundsen, mi? Az elég jó volt, veszélyesen élni.

Nem volt ez ilyen szép ám, meg ilyen ragyogó. Ez szaglott és folyott, csak amióta a cukrászatot bezárták, azóta ilyen. Azóta tél a tél. Volt itt egy komplett édesüzem. És az tisztára megmelegítette az udvart. Az a cukorfekete kátránypapír. Aztán egy éjszaka odasült nekik hat tonna krémes, és akkor bezárták. Vagyis lefojtották amblok az egészet, pontosan mint a Csernobilt, nem volt mit csinálni, várni kellett, míg kihül. De akkor legalább egy életre megcukrászdáztunk.

Csak ültünk kint a gangon, szipogtattuk azt az édes, fullasztó égést, a klozettnak is karamellszaga volt, ha érti, és a macskák úgy járkáltak ott, mint a minyonok. Négy napig vegyesgyümölcsöt ittunk, meg almabort, ettük a fasírtokat, szalonnát sütöttünk, de még főntről, a másodikról is, olyan hőséget adott a krémes parázsa. Ha valami elfogyott, vagy kívánság volt, azt a Rigó rögtön meghozta, csak hogy ne jelentsük az esetet, mert akkor őtet fölakasztják vagy megbüntetik, hát nem is jelentettük, izzadt és sírt az a nagy, kövér ember a hálától. Megmondtuk neki, ha elmegy anyagért, nyugodtan ránk zárhatja a kaput, vele vagyunk, nem jelentjük. Majd bolond leszünk! Ha egyszer úgy éltünk ott, mint a szotüdüllők, kaja, pia, lemezjátszó, mert azt is hozott. December volt, de mink csak egy ingben, atlétában, sütött a hold, mint az angyalok laticellje. Nem émelygett ott senki, uram, csak nevettünk, az ám azért látvány, ha leég hat tonna krémes, abban csakcsupán a nyers tojás egy skoda-kombi ára. De egyszer minden elalszik.

Azóta-télen tél van, ez a rendje és passz. Látja, mennyi baltatéma és cirkuszolás van egy vödör szénért? Dehát az ember nem angyal, hogy örökké csak krémessel fűtsön, nemigaz? Ha megvárja, amíg levödrözök, kikísérem a kapuig. Nem fáradtság, ahogy este lesz, ki szokok menni egyedül is. Ne nevéssen ki, kimegyek és eludvarolok. Nézem azt az elérhetetlen asszonyt ott a Citadellán. Most, hogy elvitték a testőreit, azóta pláne. Ahogyan az áll, és pálmakalász van a kezében. Ott riszál a teli, fekete égben, őt nézem Híradóig és várom, hogy szájbaverjen a hó. Ezen bírok a legjobban mosolyogni, ha fölkavarodik a szél a játszótéren, és hozzámvágnak egy kislábos havat.

(’92. november 29.)